

Skolelederens årsberetning, 24. april 2019

Kære generalforsamling;

Foråret er over os. Og i os, ikke mindst. Det begynder at kunne ses på vores kulør, og det kan mærkes i vore sind. Alting springer ud, gråt bliver til grønt, og fuglenes begejstring smitter. Sådan er det hvert år. Gennem snart 124 år har børn på skolen på denne tid luftet de vinterblege ben og arme i de forårsvenlige gevandter. Ja, det er en skøn tid, hvor det, som vi synger til morgensang ”..dufter lysegrønt af græs i grøft og mark og enge..” Vinterens halvflade batterier bliver på kort tid ladet op, og foråret minder os om, at vi er en del af naturen og dens cyklus. Langt mere end det moderne menneske i os alle indimellem bryder sig om at forholde sig til.

Vi har lavet mange skønne ting i skoleårets løb, udover forskellige faglige forløb har vi haft besøg af dygtige klassiske musikere, en trommeslager og hammondspiller, som præsenterede bla. 30ernes swing-æra, besøg af dansetrup fra en efterskole, En stor flok af vores kreative børn var en aktiv del af det lokale kunstprojekt KulThyvator, og resultatet blev rigtig flot. Vi har lavet en meget vellykket basar, vi har lavet en stor teaterforestilling om Aladdin, og senest har vi haft besøg af museet i Thisted som en del af et Jernalder-forløb. Vi har fået bygget en dejlig, ny legeplads og et nyt multihus, to store investeringer, som med sikkerhed kommer til at blive til glæde og gavn for os alle sammen.

Vi har haft mange stjernestunder sammen med børnene i undervisningen, hvor sluserne står helt åbne, og hvor nysgerrigheden og barnets umiddelbarhed stråler. Det kan opstå i mange sammenhænge, hvis man ellers er opmærksom; Til morgensang/fortælling, i matematik, tysk eller hvor som helst i virkeligheden. Også derhjemme. I kender det sikkert allesammen. Stjernestunder skal man samle på og værne om. De kan opstå pludselig, og varer en rum tid. Fælles for alle disse stjernestunder er, tror jeg, at de skaber en følelse af mening og samhørighed. Og det har betydning.

Påskens dejlige solskinsdage blev skændet på selve påskedag med nyheden om terrorangrebene i Sri Lanka. Forfærdeligt på så utroligt mange planer, som det gudskelov er forbeholdt de ganske få at kunne begribe til fulde. Og frygten rammer, sammen med vrede og følelsen af meningsløshed, os alle. Tryghedsfølelsen lider et knæk hver gang dette kondensat af ondskab rammer sine mere eller mindre tilfældige og uskyldige ofre. Om det er New Zealand eller Sri Lanka spiller ingen rolle. Kun selvsagt for de, som rammes – og for os, der tilfældigvis går fri. Frygten får så nemt det sidste ord, og gør den det, så har vi tabt. For verden er forunderlig, rig på muligheder, og den ligger for vores fødder. Lukker vi os inde, stopper med at rejse, dropper store planer og drømme, i ved, for en sikkerheds skyld, så bliver livet fattigere. Og så har de onde kræfter vundet. Jeg kan, om nogen, tale med om, at det kan være lettere sagt end gjort, ikke at lade sig vildlede af frygt og angstelighed. Så det er mindst ligeså meget sagt til mig selv som til jer, der lytter, at man skal turde tro på alt det gode – i verden, såvel som i hinanden. Tragedier som den i påsken vil os intet godt. Måske lige bortset fra det faktum, at vi hver gang bliver mindet om livets, og dermed vores, forgængelighed, og at vi derfor skal huske ikke at udsætte vigtige ting, slet ikke det at vise og udtrykke vores kærlighed til dem vi elsker.

Hundborg Friskole er en Grundtvig-Koldsk friskole, og morgensang og fortælling er hjørnesten i skolens værdigrundlag. Af flere årsager, og ikke mindst det, at her er vi sammen om et fælles tredje. Det handler altså ikke om mig eller dig, men noget vi i fællesskab lytter til eller deltager i. Det, vi hører sammen får os til at høre sammen. Det fælles tredje. Dannelse. Jeg tror det er rigtig vigtigt

med stunder på daglig basis, hvor vores egne navler ikke er omdrejningspunkt for al tankevirksomhed. På samfundsplan har individet, og dets individuelle, sammenlignelige præstations-data aldrig haft mere fokus end i disse år. Og samtidig har fællesskab, samhørighed og kollektive forpligtelser aldrig lidt så meget af on-demand-tendensen, som tilfældet er. Man zapper efter forgodtbefindende mellem tilbud, man shopper så at sige `good vibes`, og vælger noget andet i samme øjeblik, det ikke længere er sagen. Men hvad sker der så, når det, som "ikke er sagen" pludselig er noget inde i mig? Sorg, savn, frygt, ængstelighed. Alt sammen almene vilkår for et menneskeliv. Der tror jeg, at fællesskabet – og samvær, som har et balanceret fokus på det fælles tredje – viser sin styrke, også på det individuelle plan. Her er det nemlig ikke altid kun mig, det kommer an på, mit formåen, min lyst, eller min dagsform. Der er noget andet, uden for mig, som er det vigtige. Når det vigtige er udenfor mig, så lytter jeg. Og når jeg taler, så taler jeg ikke kun om egne tanker og behov, som vi jo ellers er gode til, men i højere grad om refleksioner og betragtninger. Det er vigtigt også at have med, tror jeg. Der er såmænd tid nok til navlepleje.

Vores børn på Hundborg Friskole er helt vildt gode til at være opmærksomme og lytte, uanset om det er den daglige morgenfortælling, i den almindelige undervisning, eller til koncert eller teaterforestilling på skolen eller på ekskursioner. Og de er søde og høflige når vi er i byen. Det er en fornøjelse, og jeg kan hilse og sige, at det bliver set og påskønnet af både os, men i den grad også af folk udefra. At lytte, og at kunne tilsidesætte egne behov for en stund er en vigtig egenskab at beherske. Men tro mig, det er langt fra en selvfølge.

Vi har simpelthen en helt fantastisk børneflokk.

Jeg vil gerne sige tusind tak til hele personalegruppen – I bidrager alle sammen med noget ganske unikt. Og I har alle sammen stor betydning for mig og for skolen. Ikke mindst tak til dig, Allan, min kompetente stedfortræder. Tak for din måde at være på. Du trækker helt enormt. Ikke mindst når jeg er til flagren med smededrene. I er hver især dygtige sammen med børnene, og I løfter i den grad i flok. I er meget opmærksomme og omsorgsfulde, både over for børnene, men også i forhold til hinanden. Alle kan vi opleve perioder, som er svære eller vanskelige af mange årsager, og så er det uvurderligt at mærke støtte, opbakning og ja omsorg fra de andre. Det fylder en med taknemmelighed.

Også stor tak skal lyde til bestyrelsen, tak for jeres opbakning og tilstedeværelse. Og Lars, vores formand; Tak for dit store engagement og din store omsorg for skolen, for personalet og ikke mindst for mig som skoleleder.

Og tak til jer i forældreflokken. Tak for jeres tillid og opbakning, og tak for at vi får lov til at dele vores hverdag med jeres pudsige, finurlige, sjove, skøre, glade og ikke mindst barndommelige børn. Også tak til de mange af jer forældre, som har mulighed for at komme her på daglig basis. Det er rigtigt rart.

Jeg vil arbejde for, at vores friskole fortsat må tilstræbe at være et arnested for trivsel, glæde, livsmod og ligeværd. Et sted, hvor man trygt kan udvikle sig, individuelt såvel som i det fælles. Et sted, hvor alle har en plads og en rolle, som bæres oppe af positive forventninger, en tro på, at man har betydning og at man er med til at gøre en forskel for andre. Et sted, hvor både de individuelle, faglige og sociale færdigheder vokser i nære, tillidsfulde relationer til vedkommende medmennesker, og i sammenhæng skabe den robusthed, som er en livsvigtig livledsager at have med sig – i skikkelse af modet, når det hele synes besværligt, og troen på at man kan, og er god nok

just som man er; i skikkelse af en hjælpende hånd eller støtte og opbakning til den svage; i skikkelse af håndbremsen, når det hele går for stærkt, og ikke mindst i skikkelse af den indre fremdrift, når tingene ellers går for meget i stå.

Jeg vil slutteligt ønske os alle alt det gode, og lade Jens Sejer Andersens ord fra højskolesangbogen afslutte denne min ottende årsberetning.

Hvor du sætter din fod, drysser frø af de drømme du driver imod.

Ved de veje du finder, vil man snart plukke minder.

Om du flyver omkring eller står og slår rod, bli'r der spor af din fod.

Når du åbner din hånd, ser du synlige spor af usynlige bånd.

Du har fat i et stykke af dit medmen'skes lykke.

Det kan føles som fnug eller veje et ton: Det er lagt i din hånd.

Fra din tå til din top er du skabt i et stykke, der ikke går op.

Hvad du gi'r til det fælles, bli'r til mer' end der tælles.

Det la'r tro, håb og kærlighed vokse og nå fra din top til din tå.

24. april 2019

Thor Kortegaard

Skoleleder